

De liefste pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony
Mijn liefste pony

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/IPP032201

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII tekst: Gertrud Jetten

© MMXXII illustraties: Ina Hallems

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

‘Gefeliciteerd,’ zei het jurylid met de bloemetjesjurk en het grappige hoedje. Ze zei het tegen Jasmijn, maar Dexter, de welshpony-ruin, vond dat ze het ook tegen hem had. Hij had tenslotte het zware werk gedaan! Jasmijn had alleen op zijn rug gezeten.

‘Dank je wel,’ zei Jasmijn, maar in haar stem klonk teleurstelling. Alwéér vijfde, zou ze straks tegen haar ouders zeggen. Ik wil weleens eerste worden!

‘Ik denk dat je zo langzamerhand te groot voor je pony bent,’ ging het jurylid verder. Ze glimlachte vriendelijk.

‘O ja, dat klopt,’ zei Jasmijn achteloos. ‘We zijn al op zoek naar een nieuwe, hoor!’

Huh?! Dexter draaide zich verbaasd om. Wat zei ze nou? Daar wist hij niks van! Aan de andere kant... Hij voelde al een tijd dat ze te zwaar voor hem werd. Dat haar benen onder zijn buik uit kwamen. En inmiddels wist hij precies wat dat betekende.

Dat had hij namelijk vaker meegemaakt.

‘Wat een pech, jongen,’ zei de zwarte pony naast hem. In zijn ogen blonk medelijden.

Dexter slikte. Hij wist even niet wat hij moest zeggen. Zou hij stoer doen, alsof het hem niks kon schelen? Niks zeggen? ‘Eh... ja,’ mompelde hij. Hij hoopte dat ze snel aan de ereronde zouden beginnen.

Gelukkig was het jurylid bij de pony gekomen die de eerste prijs gewonnen had, en klonk inmiddels het bekende muziekje. Dexter galoppeerde braaf een rondje, maar hij was er met zijn gedachten niet bij.

Dit was al de vierde keer dat hij verkocht werd aan een ander gezin. Eerst Julia, toen Anne, daarna Sofie en nu Jasmijn. Elke keer werd hij vervangen door een grotere, jongere en flitsender pony. Eentje met ruimere gangen. Met een Arabisch hoofd. Een langere hals. Een die beter was in dressuur of hoger kon springen. Of allebei.

Alleen bij Sofie was hij langer geweest dan een paar jaar. Hij had gehoopt dat hij voor altijd bij haar mocht blijven, maar uiteindelijk moest hij daar ook weer weg. Dexter schudde zijn hoofd. Hij was het zat om telkens maar doorgeschoven te worden! Hij voelde zich net een tweedehandsauto: steeds ouder en steeds een beetje minder waard.

Na de ereronde stapte Jasmijn af en nam ze hem mee naar de trailer. Met een lang gezicht sjokte hij achter haar aan. Waar zou hij nu weer terechtkomen? En bij wie?

‘Moeten jullie horen,’ riep Dexter toen Jasmijn naar huis

was. ‘Jasmijn wil me verkopen!’

‘Ach, nee toch,’ zei Karlos lief. ‘Wat een pech!’ Karlos was een kruising tussen een trekpaard en een groninger. Alles aan hem was groot, van zijn enorme hoeven tot aan zijn gele tanden. Maar het grootste was zijn buik. Karlos was namelijk dol op eten.

‘Echt waar?’ vroeg Ravi verbaasd. Ravi was een voskleurige shetlander met blonde manen. Hij maakte er elke les weer een zootje van, maar kwam er altijd mee weg. Gek genoeg waren kinderen dol op hem.

‘Maar de moeder van Jasmijn zou toch met je gaan mennen?’ ging Ravi verder.

‘Dat dacht ik ook,’ antwoordde Dexter sip. ‘Maar ze heeft een nieuwe baan en nu gaat het niet door. Jasmijn en ik

gaan volgende week op kamp en daarna zetten ze een advertentie.' Hij wachtte even totdat hij het volgende nieuwtje vertelde. 'Ze heeft zelfs al een andere pony op het oog!'

'Niet te geloven,' riep Ravi. Met zijn grote bruine ogen keek hij vol verbazing naar Dexter.

'Helaas wel,' zuchtte Dexter.

Karlos wist niet wat hij moest zeggen. 'Waar is dat kamp?' vroeg hij om Dexter wat af te leiden.

'Bij manege de Zonnehoeve.'

'Daar heb ik weleens van gehoord,' piepte Ravi. 'Volgens mij is het daar heel leuk!'

Dexter reageerde niet. Als het leuk was, was hij verdrietig omdat het de laatste keer was, en als het niet leuk was, was het helemaal vervelend. Hij rook aan zijn hooi en begon met lange tanden te eten.

Dexter keek nieuwsgierig naar buiten. Waren ze er nou bijna? De raampjes van de trailer waren helemaal beslagen doordat hij telkens zijn neus ertegenaan drukte. Eindelijk, eindelijk minderde de trailer vaart.

Dexter zag grote eiken en een ingang. Even later reden ze het erf op van manege de Zonnehoeve. De auto stond stil en Jasmijn stapte uit. Samen met haar moeder deed ze de klep van de trailer open. Dexter liep voorzichtig achteruit en keek toen om zich heen.

In de bak reed een meisje met een blonde paardenstaart op een bonte pony. Links van de bak zag hij een uitloop met

schuilstallen. In de uitloop stonden een piepklein, zwart minipaardje, een beige veulen en een bruine pony met een meelsnoet.

'Ha,' riep het veulen. 'Wie ben jij?'

'Ik ben Dexter,' riep hij terug. 'Ik kom hier op ponykamp.'

Voordat hij verder kon praten, nam Jasmijn hem mee naar een blonde vrouw met een paardenstaart. 'Goedemiddag,' zei de vrouw glimlachend. 'Ik ben Carolien. Jij bent vast Jasmijn! En dan moet dat Dexter zijn.' Vriendelijk keek ze naar de roodbruine pony. 'Ik heb een stuk van de uitloop voor hem afgezet, met een schuilstal. Kom maar mee!'

Snel liep Dexter achter haar aan. Jasmijn kon hem nauwelijks bijhouden! In de uitloop stond een grote bak vol met geurend hooi. In een hoek van de schuilstal zag hij een emmer water. Op de bodem van de stal lag een dikke laag fijn zand. Jasmijn maakte zijn halster los en verdween al kletsend met Carolien naar het erf. Daar ging ze samen met haar moeder aan de tafel zitten.

Tevreden keek Dexter rond. Dit was veel leuker dan zijn box bij de manege... Hier kon hij tenminste wat bewegen. En er was veel meer te zien! De pony's van de Zonnehoeve stonden aan de andere kant van het lint en keken hem nieuwsgierig aan.

'Waar zijn jullie boxen?' vroeg Dexter. Hij rekte zich uit, maar zag nergens stallen.

'Boxen?' giechelde het minipaardje. 'Die hebben wij niet!'

‘Niet?’ vroeg Dexter verbaasd. ‘Waar wonen jullie dan?’

‘Nou, hier,’ antwoordde het veulen. Ze keek naar de bosjes achter de uitloop. ‘Daarachter is het weiland. En om het weiland heen loopt een pad. Daar kunnen we altijd op!’

‘Altijd?’ vroeg Dexter verbaasd. ‘Ook ’s nachts?’

‘Ja hoor,’ antwoordde het minipaardje. ‘En jij dan?’

‘Overdag sta ik in een uitloop, of als ik geluk heb in de wei. ’s Avonds en ’s nachts sta ik op stal.’

‘Vroeger stond ik ook in een box,’ zei het minipaardje. ‘Maar nu gelukkig niet meer! Ik ben trouwens Bella en dat veulen heet Sunna.’

Dexter knikte vriendelijk. ‘Hoeveel pony’s wonen hier eigenlijk?’

‘Eh...’ deed Sunna. ‘Eens even zien. Mijn moeder Assa natuurlijk. Zij is een ijslander. Dan Kareltje, dat is een appaloosa. Jacco en Romario, twee shetlanders.’ Ze fronste haar voorhoofd en keek naar Bella.

‘Odin de fjord,’ ging Bella verder. ‘En Dottie de tinker. Jamila de arabier. Even denken... O ja, en Rosie de new forest-pony.’ Vragend keek ze naar Sunna.

‘Bobby de connemara,’ nam Sunna het weer van haar over. ‘En kijk, die bruine daar is Storm, de exmoorpony.’

‘Hebben we nu iedereen?’ vroeg Sunna.

‘Jullie zijn Goldy vergeten,’ zei Storm.

‘O ja,’ giechelde Sunna. ‘Goldy de welshpony. Het beste paard van stal!’

‘Dat denkt ze in elk geval zelf...’ fluisterde Storm.

Sunna en Bella giechelden.

‘En die bonte pony in de bak dan?’

‘Dat is Rakki,’ vertelde Sunna. ‘Hij is een lewitzer en een prima springpony.’

‘Je zult ze straks wel zien als we hooi krijgen,’ merkte Bella op.

Dexter knikte. ‘Weten jullie wat we allemaal gaan doen op ponykamp?’

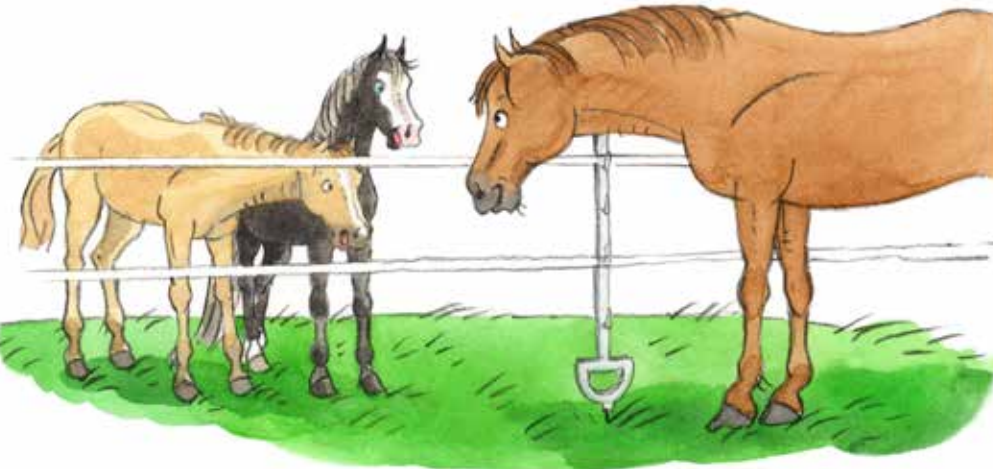
‘Geen idee,’ zei Sunna. Ze keek achterom naar Storm. ‘Weet jij het?’

‘Buitenrijden, spelletjes, les...’

‘Klinkt goed,’ riep Dexter.

Storm knikte. ‘Het wordt vast heel leuk! Ik doe ook mee.’

Tevreden keek Dexter om zich heen. Hij was nu drie dagen op de Zonnehoeve, maar het leken wel drie maanden. Overdag kregen ze les van Carolien of gingen ze buitenrijden. Of spelletjes doen! En ’s avonds hadden de pony’s vrij en deden de kinderen leuke dingen. ’s Nachts keek Dexter naar de sterren; die zag hij thuis niet als hij op stal stond.

Ook kletste hij vaak met Rakki, Storm en Odin. Jammer dat ze niet bij elkaar stonden! Dan konden ze ook samen spelen. Maar zo was het ook al leuk. De andere kinderen waren heel aardig. Ze reden allemaal bij de Zonnehoeve en waren veel liever voor de pony's dan de kinderen bij de manege waar hij woonde.

Er was één meisje dat hij heel leuk vond. Ze heette Daantje en kon niet goed lopen. Vaak liep ze met krukken en soms zat ze zelfs in een rolstoel. Daantje had kortgeknipt kastanjebruin haar en de groenste ogen die hij ooit gezien had.

'Dexter,' riep Jasmijn. 'Ga je mee?'

Dexter spitste zijn oren en liep naar de omheining. Hij liet zich braaf een halster omdoen en trippelde achter Jasmijn aan naar het erf.

Daantje was er al. Ze borstelde Rosie. 'Hé, Dexter,' zei ze lief en ze kriebelde hem achter zijn oren. Toen keek ze pas naar Jasmijn. 'Hoi,' zei ze opgewekt.

'Hoi,' zei Jasmijn terug. 'Lukt het?'

'Ja hoor!'

Dexter zag dat Daantje zich met één hand vasthield aan Rosies manen en met de andere hand haar glanzende bruine vacht borstelde. Voorzichtig zette Daantje een stapje opzij en steunde daarbij op Rosies rug.

'Als je wilt, kan ik je wel helpen,' opperde Jasmijn.

'Hoef niet, hoor.' Daantje zette nog een stapje en struikelde. Ze kon zich nog maar net vastgrijpen aan Rosies staart.

'Gaat het?' vroeg Carolien bezorgd.

Daantje knikte en keek opgewekt naar de instructrice. 'Ik val zo vaak...' Ze pakte de borstel aan die Carolien had opgeraapt en ging verder alsof er niks gebeurd was.

'Ik zal het zadel en hoofdstel brengen,' zei Carolien.

Daantje knikte. 'Bedankt!'

Bewonderend keek Dexter naar Daantje. Wat stoer van haar! Hij dacht aan meisjes bij de manege die niet meer wilden rijden omdat ze een keer gevallen waren. Of die niet meer bij een pony in de buurt wilden komen omdat er eentje op hun voet was gaan staan. Daantje overkwamen voortdurend van dat soort dingen en toch ging ze door. En dan was ze ook nog eens heel lief.

Even later kwam Carolien aan met het zadel en hoofdstel. Terwijl Daantje zelf het hoofdstel aandeed, zadelde Carolien Rosie op. 'Zal ik je erop tillen?' vroeg Carolien.

Daantje schudde resoluut haar hoofd. 'Ik wil het zelf doen. Met het krukje.'

Carolien pakte het krukje en zette het naast Rosie.

"Zelf doen" waren de eerste woorden die ze zei.'

klonk opeens de stem van Daantjes moeder.

‘Dat geloof ik meteen,’ zei Carolien glimlachend.

Met een rood gezicht van de inspanning klom Daantje op Rosies rug.

‘Zo dame, je bent klaar,’ grapte Carolien. ‘Rijd maar naar de bak!’

Daantje klakte met haar tong en gaf Rosie een tikje met haar zweep. Ze reed altijd met een zweep omdat ze haar benen niet kon gebruiken.

Haar moeder keek haar na. ‘Ik blijf het spannend vinden,’ zuchtte ze.

‘Dat snap ik,’ zei Carolien vriendelijk. ‘Maar ik heb het idee dat ze door het paardrijden veel beter kan lopen! En ze geniet er heel erg van.’

Daantjes moeder knikte. ‘Dat is zo. Maar toch...’ Ze volgde Daantje met haar ogen.

Inmiddels was Jasmijn ook klaar. Ze stapte handig op en stuurde Dexter naar de bak. Dexter keek naar Daantje en Rosie. Als je het niet wist, zag je niet dat Daantje gehandicapt was. Hij had nog nooit eerder een gehandicapt kind ontmoet. Weleens gezien vanuit de verte, maar dat telde niet. Hij vond Daantje het bijzonderste en tegelijk gewoonste kind dat hij ooit ontmoet had.

Hoofdstuk 2

Dexter was weer thuis. Hij kon maar moeilijk wennen. Overdag stond hij een aantal uren buiten, en 's nachts op stal. In de winter moest hij ook weleens een dag binnen blijven. Dexter had er nooit bij stilgestaan. Zo was het nou eenmaal... Maar nu had hij gezien dat het anders kon, en hóé het anders kon. En sindsdien verlangde hij naar de wind in zijn manen en het gevoel van regen en zon op zijn vacht. Altijd, en niet maar een paar uur per dag.

Hij wilde dat hij bij de Zonnehoeve kon wonen... Maar dat zat er niet in. Jasmijn had gevraagd of Carolien hem wilde kopen, maar die had geantwoord dat ze genoeg manegepony's had. Bovendien vond ze Dexter daarvoor te oud. Gelukkig had ze eraan toegevoegd dat hij een schat van een pony was en een heel lief baasje verdiende.

Dexter zuchtte. Hij wilde graag een heel lief baasje... Maar waar moest hij dat vinden? Trouwens: Jasmijn en haar ouders bepaalden waar hij terecht zou komen en niet hij.

‘Wat kijk je somber,’ zei Karlos. Uit zijn mond bungelde een spriet hooi.

Dexter zuchtte. ‘Ik vraag me af waar ik naartoe ga.’

‘Ik snap het, vriend.’ Karlos keek medelijdend naar Dexter. ‘Sta je al te koop?’

Dexter schudde zijn hoofd. ‘Ze willen deze week foto's maken en een advertentie zetten.’

‘Ik heb gehoord dat Jasmijn een nieuwe pony heeft,’ piepte Ravi ertussendoor.

‘O ja?’ vroeg Dexter verbaasd. ‘Hoe weet jij dat dan?’

‘Dat vertelde ze gisteren aan Fleur,’ zei Ravi triomfantelijk. ‘Het is een zwartbruine ruïn en hij heet Niro. Het is een grote D-pony, zodat ze er lekker lang mee kan doen. Eén meter zevenenvoertig, geloof ik. Volgens Jasmijn is het een topper en gaat ze heel veel prijzen met hem winnen.’

Dexter kromp ineen. Jasmijn vond hem geen topper. Ze vond hem een brave leerpony, dat had ze pas nog aan een vriendinnetje verteld. Niks bijzonders. Dat laatste had ze er niet bij gezegd, maar Dexter wist best dat ze dat bedoelde.

‘Wanneer komt hij?’ vroeg Dexter.

‘Vandaag al!’

‘O,’ zei Dexter nog een keer. ‘In welke box dan?’

‘Naast Fee is een box vrij.’

Dexter knikte. Fee stond een paar stallen verderop. Als hij zich een beetje uitrekte, kon hij haar grote witte bles zien. Peinzend keek hij naar Ravi. Officieel was hij nog van Jasmijn, maar ze had al afscheid van hem genomen, dat voelde hij aan alles.

Buiten klonk het geluid van een vrachtwagentje. Even later werd er een paard uitgeladen. De hoefstappen kwamen zijn kant op. Dexter spitste zijn oren. Zou dat Niro zijn?

Het was hem.

‘Zo Niro, hier ga je wonen,’ zei Jasmijn vriendelijk. In haar hand had ze het halstertouw van een grote zwartbruine ruïn

met stralende ogen, een smalle bles en een glanzende vacht.

Dexter nam de nieuwe pony nieuwsgierig op. Jasmijn had niet overdreven: Niro was prachtig. Schitterend. Dexter voelde zich steeds kleiner worden. En gewoner.

‘Kijk, Dexter,’ zei Jasmijn opgewekt. ‘Dit is mijn nieuwe pony!’

Dexter mompelde wat en keek de andere kant op. Dacht ze nou echt dat hij blij zou zijn?!

Jasmijn lette niet eens meer op hem. Samen met Niro liep ze naar de lege box. Ondertussen kletste ze honderduit tegen hem. Vroeger had ze ook zo tegen hem gekletst, dacht Dexter verdrietig.

‘Kom op,’ zei Karlos. ‘Je vindt vast een leuk meisje! Zo’n lieve pony als jij.’

‘Denk je?’ vroeg Dexter onzeker. Hij had iets te vaak gehoord dat hij gewoon was. Eenvoudige gangen had. Geen bijzonder talent. En nu was hij ook nog oud.

‘Zeker weten,’ zei Karlos. Hij nam nog een hap hooi.

‘Is je nieuwe pony er?’ riep Fleur door de gang. Ze rende naar Jasmijn toe. ‘Wauw, wat een plaatje!’ Bewonderend keek ze naar Niro.

‘Prachtig, hè?’ riep Jasmijn stralend. ‘Hij is al M-dressuur!’

‘Wat betekent dat ook alweer?’ vroeg Fleur met een rood hoofd.

‘B is beginners, L is licht, M is middel en Z is zwaar,’ legde Jasmijn uit.

‘O ja,’ mompelde Fleur. Een beetje jaloers keek ze naar Niro. ‘Ik zou ook wel zo’n mooie pony willen hebben.’

‘Je mag een keer op hem rijden,’ bood Jasmijn aan. ‘Hij is niet alleen erg goed, maar ook heel braaf!’ Trots keek ze naar Niro en klopte hem op zijn hals.

‘Je nieuwe pony is er,’ riep een ander meisje. ‘Wauw, wat is hij mooi!’

Dexter was het zat. Hij wilde er niks meer over horen! Hij wenste dat hij vingers had, dan zou hij ze in zijn oren stoppen. Gefrustreerd keek hij de andere kant op.

Dexter begon eraan gewend te raken dat Jasmijn eerst Niro goedendag zei en daarna pas hem. Meestal bleef ze een hele tijd met Niro bezig: borstelen, opzadelen, rijden, afsponzen en weer borstelen. O ja, en over hem opscheppen. Jasmijn

vertelde over Niro aan iedereen die het horen wilde. En ook aan iedereen die het níét horen wilde.

Daarna kwam ze pas naar hem toe. Ze borstelde Dexter vluchtig, gaf hem een slordige aai over zijn neus en was weer verdwenen.

Maar vandaag niet. Vandaag was het anders. Jasmijn borstelde hem uitgebreid en waste zelfs zijn witte sokjes. Ze ploos zijn staart uit en vlocht ook nog zijn manen in. Eerst begreep Dexter er niks van. Toen snapte hij het opeens: de advertentie! Vandaag werden er vast foto’s gemaakt. Waarom zou ze anders zo haar best doen?

Toen Jasmijn klaar was, leidde ze hem naar buiten. Daar stond haar moeder al te wachten met het fototoestel.

Dexter had helemaal geen zin om mee te werken. Eigenlijk had hij nergens meer zin in sinds Niro er was. Hij liet zijn hoofd hangen en deed zijn oren naar achter.

Jasmijn haalde een wortel tevoorschijn en zwaaide ermee.

Dexter bewoog een beetje met zijn oren.

Een héél klein beetje.

Jasmijn slaakte een gillette. Sprong op en neer.

Rammelde met een doosje. Het hielp allemaal niks.

Dexter begon er zowaar plezier in te krijgen! Dit was zijn wraak.

‘Je kunt maar beter meewerken, vriend,’ hoorde hij opeens de stem van Karlos. ‘Verkocht word je toch en als je goed op de foto’s staat, heb je meer kans om een leuk meisje te vinden!’

Of een leuke jongen, dacht Dexter. Domino, zijn zwarte vriend van de wedstrijden had een heel leuke jongen. Hij tilde toen zijn hoofd op en spitste zijn oren.

‘Goed zo, Dexter,’ riep Jasmijn enthousiast.

Haar moeder bleef maar foto’s maken.

Toen ze genoeg standfoto’s hadden, kwam Jasmijn eraan met het zadel en werden er ook foto’s gemaakt terwijl Jasmijn op hem reed.

‘Goed gedaan, Dexter,’ zei Jasmijn lief toen ze klaar waren. Ze kriebelde hem op zijn hals en achter zijn oren, precies daar waar het altijd jeukte. ‘Ik zal je missen,’ zei ze zacht.

Missen? Dexter dacht even dat hij het verkeerd verstaan had. Daar merkte hij anders niks van!

‘De foto’s zijn goed gelukt,’ zei Jasmijns moeder. ‘Nu nog een tekst voor de advertentie.’

‘Te koop,’ begon ze. ‘NRPS-vosruin, C-pony, één meter vijfendertig hoog. Heel lieve en betrouwbare pony. Dressuur L en springen B. Achttien jaar.’ Ze keek op naar Jasmijn. ‘Zoiets?’

‘Geschikte pony voor beginners,’ voegde Jasmijn eraan toe. ‘O ja, en met toebehoren!’

Haar moeder knikte en ging verder met typen. ‘Zo,’ zei ze tevreden. ‘Dat is geregeld. Ik hoop dat er veel mensen reageren!’

‘Hebben er al mensen gebeld voor Dexter?’ vroeg Fleur een paar dagen later aan Jasmijn.

‘Hm. Eentje maar.’ Jasmijn zuchtte. ‘En die vond hem te oud.’

‘Waarom bellen ze dan?’ vroeg Fleur verontwaardigd. ‘Zijn leeftijd staat toch in de advertentie?’

Jasmijn haalde haar schouders op.

‘De juiste persoon meldt zich vast wel,’ merkte Jasmijns moeder op. Haar telefoon ging. ‘Misschien nu al,’ grapte ze. Ze luisterde. Na een tijdje hing ze weer op. ‘Helaas! Dat was iemand van mijn werk.’

Terwijl ze met zijn drieën stonden te kletsen, ging opnieuw haar telefoon.

‘Met Aletta Wagemakers,’ zei Jasmijns moeder.

‘Hallo, met Joop Andringa. Ik bel over de pony die u te koop hebt. Is hij braaf met kleine kinderen?’

Dexter spitste zijn oren, zodat hij het misschien beter kon verstaan.

‘Ja hoor,’ zei Jasmijns moeder. ‘Toen wij hem kochten, was onze dochter pas acht, maar ze kon er al meteen alleen op rijden!’

‘Hm. En is hij goed verkeersmak?’ vroeg de man.

‘Absoluut! Auto’s, trekkers, vrachtwagens... Het maakt hem allemaal niks uit.’

Ze praatten nog een tijdje verder.

‘Dat klinkt prima,’ zei de man uiteindelijk. ‘Ik vind alleen de prijs te hoog. Ik bied duizend euro.’

'Eh...' sputterde Jasmijns moeder. 'U hebt hem nog niet eens gezien!'

'Meer dan dat wil ik er niet voor geven,' zei de man stijfjes. 'Dus als u daarbij blijft, kom ik niet.'

'Doe dat dan maar niet,' zei Jasmijns moeder. Ze hing op en zei iets heel lelijks, iets wat Jasmijn nooit mocht zeggen.

Dexter staaarde voor zich uit. Het was lief van Jasmijns moeder om het voor hem op te nemen, maar hoe moest het nou verder? Het was duidelijk dat hij niet veel meer waard was... Toen hij daarover nadacht, werd hij niet alleen verdrietig, maar ook boos.

Een pony met 'gewone gangen' was minder waard dan een pony met 'flitsende gangen'. Een pony met een 'mooi hoofd' bracht meer op dan een pony met een 'simpel hoofd'. Maar wie bepaalde eigenlijk wat mooi en belangrijk was? En waarom was hij minder mooi en belangrijk dan Niro? Dexter schudde met zijn hoofd. Het kwam altijd op hetzelfde neer: mensen.

Hij, Dexter, was toevallig ook heel belangrijk. Kinderpony's zoals hij waren er niet zo veel. Pony's die op het kind pasten en er voorzichtig mee waren. Pony's die kinderen een veilig gevoel gaven. Die niet zomaar wegrenden of opzij sprongen. Pony's die de dressuurproeven uit hun hoofd kenden. Hij keek naar zijn lichaam. Zijn hoofd kon hij niet zien, maar zijn benen en zijn rug zagen er nog prima uit. Zeker voor een pony van achttien jaar!

Dexter snoof. Jasmijn mocht hem dan niet meer willen, maar er was vast een kind dat hem wél bijzonder vond. Hij hoopte alleen dat het geen maanden meer zou duren...